

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.4
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TURLEA, STELIAN

Caz închis / Stelian Turlea. - București : Crime Scene Press, 2020
ISBN 978-606-8959-48-1

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUFIA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂI

Bun de tipar: martie 2020

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacără

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

STELIAN TURLEA

CAZ ÎNCHIS

Editia a II-a

**CRIME
SCENE
PRESS**
2020

1.

Luni, 5 decembrie 2011, a fost o zi fericită pentru Nicole Vrăbiescu: își chemase prietenele să petreacă de onomastica ei, a doua zi era Sfântul Nicolae, dar de multă vreme își făcuse obiceiul să nu lipsească de la slujbă nici chiar de ziua ei. O petrecere e o petrecere chiar și înainte! Nu mai conta că e iarnă, că dăduse gerul, că pe seară se pusesese pe ninsoare, mai degrabă o lapoviță neagră care-ți îngheța sufletul.

Îmbrăcuse rochia cafenie din taftă care desena ape roșiatice, cu fundă enormă în talie, cum nu se mai poartă de multișor; o scotea din sifonier o dată pe an. Se chinuise să-și încalțe pantofii roșii din piele, cu bot lat și catarame aurii, fiindcă să se-nmoiaie la abur, apoi vârâse în ei vreo trei ceasuri sănările întinse la maximum, dar tot o strângneau de-i ieșeau ochii. Hotărâse însă că nu se putea să poarte altceva în afara perechii de încălțări cumpărate de ocazie la scurtă vreme după Revoluție. Se vedea că se cam îngrășase, nu doar pantofii o strângneau, și rochia plesnea pe ea, să jurat să-nceapă o cură de slăbire după ce trece ziuă ei. A dat din mâna a lehamite când și-a amintit că-și mai propusese asta și cu un an înainte.

I. NICOLE

Adăstase din nou o groază în fața oglinziilor pătate, să-și facă bucle din părul îngălbinit, oricât îl vopsea părea mereu spălăcit, să-și umbrească pleoapele și să-și alungească genele, indiferentă la hașurile fine din jurul ochilor pe care știa de mulți ani că nu are cum să le mai ascundă ca pe vremuri. În noaptea dinainte, când nu avusesese somn, își lăcuise unghiile în culoarea săngelui proaspăt. În urechiușe își prinse cerceii de jais care atrăgeau privirile cu sclipirile lor de gheată neagră.

În cele din urmă se declarase mulțumită, exact când pe poartă intrau cele două pupeze cu care se vedea la fiecare Moș Nicolae: Claudette, an de an mai lată, abia mai începea în haine și în fotoliu, și Aurelie, zâna durdulie cu nas în vânt și gropițe în obraji, care-ngerapase trei bărbăți și ofta că nu poate trăi fără mădular bărbătesc.

Aruncă o privire grăbită spre masa împodobită. În mijloc așezase un sfeșnic cu cinci lumânări roșii, încă neaprinse, constată că nu uitase nicio farfurie, niciun pahar ori tacâm, ofță dând peste cap o unghie de rachiul ca să-și dreagă glasul și să se binedispună. Era timpul să le iașă în întâmpinare în curtea cu doi pomii scheletici și tufe de trandafiri înghețate, să le îmbrățișeze în prag, înainte ca ele să-și scoată blănurile artificiale și să umple casa cu parfumuri amețitoare.

Ca de obicei, Claudette avea să spună:

- N-ai de gând să te muți și tu într-un apartament ca lumea la bloc, să nu mai batem orașul până la margine?

Iar Aurelie îi dădea replica:

- Lasă, dragă, aşa mai vedem și noi cum se trăia pe vremuri!

Dar Nicole Vrăbescu nu răspundeau, convinsă că ar da amândouă oricât să fie în locul ei, în casa de la capătul strădulei pietruite, rămasă printr-un miracol de la Dumnezeu în picioare, alături de alte vreo trei, patru, nu cu mult mai răsărite. Încă își amintea cum trecuse demult nebunul de Ceaușescu și dăduse din mâna, poate n-o fi fost nebun, dar ea sigur aşa a gândit când aflase că, pe bulevardul din apropiere, în goana mașinii negre în care se afla, făcuse pe neașteptate un semn cu mâna dreaptă și toate casele – aidoma celei a ei – au început să fie demolate și înlocuite cu blocuri ce semănau picătură unul cu altul, doar că a venit Revoluția și n-au apucat să radă toate străzile și nici străduța ei, blocurile s-au oprit la o aruncătură de băt. I-ar fi părut rău s-o dărâme, își petrecuse acolo copilăria, o casă solidă, construită de bunica-sa cu un veac în urmă, cu trei camere atât de mari, că într-una puteai organiza baluri, o bucătărie cât o prăvălie respectabilă și o pivniță să îngräմădești provizii pentru toți vecinii. Cine mai ridică astăzi asemenea case?

– Să fii sănătoasă, dragă, i-au zis într-un glas, prăbușindu-se fiecare în câte un fotoliu care gemaea sub greutatea lor.

Își lepădaseră cizmele în hol și fiecare primise câte o pereche de botine îmblânite de casă, dar le refuzaseră, era prea cald, își tot mișcau degetele de la picioare, dezmorțindu-le și afundându-le în covorul imens de lână cu desene spălăcite. Dacă i-ar fi demolat casa, sigur ar fi plâns că-i nevoită să-l vândă, era atât de mare că n-ar fi încăput în vreo cameră de bloc. Profitase și ea să-și lepede pantofii cu catarame aurii, convinsă că de mai rămânea încălzită cinci minute și-ar fi dat duhul. Tot în hol își lăsaseră cumetrele că-

ciulile de blană și acum străluceau amândouă, una, blond nisipiu, cealaltă, roșcată ca o rodie.

În scurt timp aveau să se înrosească de la lichior și căldură și Nicole avea să le spună că prea se încotostănăsă, Claudette în tainorul de tweed cafeniu cu picătele verzi și Aurelie în rochia roșie de lână croșetată de mâna, cu ochiurile lăbărate de căt se întinseră pe trupul enorm. Se ramoliseră într-atât încât uitaseră că și în anul dinainte veniseră îmbrăcate la fel. Sau aproape la fel.

– La masă! comandă Nicole, cu glasul unui major care nu acceptă opozиie. N-am mâncat nimic toată ziulică!

Două zile fi luaseră pregătirile ospățului pentru pupezele venite în vizită: salată de boeuf, piftie de curcan, sarmale, cotlete de porc pe pat de cartofi, parcă ar fi fost Crăciunul. Nicole știa că niciuna nu ține post și nici nu se-ndemnau să-și pregătească asemenea bunătăți, le făcea un pustiu de bine. Casa încă mirosea a scortisoară, vanilie și esență de rom. Când au ajuns la desert, i-au spus să nu le mai aducă și dulciuri, să nu se-ngrașe. Nicole a râs pe înfundate. Nu era să se uite-n gura lor, a adus platourile, au ras tot și abia după aceea a-nceput cheful pe care-l aștepta, a pus la bătaie sticla pântecoașă de un litru de Unicum, cumpărată, ca în fiecare an, pentru eveniment. Știau că se fac pulbere dac-o beau pe toată, dar ăsta era scopul.

Se mutaseră pe pernele din jurul măsuței de sticlă așezată lângă o veioză uriașă, de forma unei ciuperci, cu lumină slabă care să pună în valoare scânteierile jarului lucind ca o comoară în sobă de teracotă din partea opusă, cu ușă intăreschisă. Nicole știa că nimic nu le îndemna mai mult să trăncănească decât

atmosfera de basm. Sughițau la răstimpuri, aruncau câte-o privire umedă și nesigură pe fereastră, abia se distingea, în lumina felinarelor, cum ninge liniștit.

Măcar astăzi adusese Moș Nicolae, se gândeau Nicole, pe lângă bibelourile cărate de femeile care începuseră să moțăie, dar nu se lăsau duse, era clar că vor înnopta la ea, ca altădată. Nici măcar nu le-a mai interzis să fumeze, își fluturau țigaretele și-i aruncau în față, pe rând, câte un plămân de fum, tușind din belșug, mai ales cea care cântărea un chintal și se dădea zână ghidușă. Nicole era sigură că o să fie nevoită să aerisească două zile, dar aşa e la onomastici și aniversări, mai ai și de îndurat.

Una, două, își tot întorceau capul să admire orhideele aşezate într-o glastră albastră, repetau a suta oară că putea să caute ea, Nicole, și-n gaură de șarpe, n-o să găsească altele mai frumoase în tot orașul, erau comandă specială dată unei florăreșe care se lăuda că-și trimisese în ziua dinainte nepotul la Amsterdam să se asigure că marfa e proaspătă și de cea mai bună calitate. Doar o prietenă de-o viață aveau și ele! Nicole se abținuse toată seara să le spună că nu suportă orhideele, miros a putred, o făcuse în anii trecuți și nu mai știuse după aceea cum să le împace.

De altfel, își simțea limba atât de încărcată, ca de pâslă, că n-ar mai fi putut spune mare lucru. Își privea prietenele, și ele cu limbile împletecite, cum se hlinzeau din orice vorbă, râzând apoi până se înecau în lacrimi. Încă nu se vârâseră sub plapumă, parțial îmbrăcate, cum aveau să facă curând, să râdă fără să și chemând-o să li se-alăture.

După care i s-a rupt filmul.

2.

Își va aminti tot restul vieții ce făcuse clipă de clipă, de atâtea ori îi ceruseră poliștii să repete, să spună cu alte vorbe, să scormone după amânunte, să răspundă nedumeririlor și dubiilor lor, încât ar fi putut nota totul minut cu minut.

Doar că nu-i plăcea să scrie, nu-i plăcuse niciodată și cu timpul constatașe că aproape uitase s-o facă. N-ar fi mărturisit aşa ceva pentru nimic în lume, se mai trezește vreunul dintre cei ce se dau la televizor luminătorii poporului că-o trimit la alfabetizare și-ar fi de tot râsul la vârsta ei. Nicole Vrăbiescu avea și ea o mândrie! Era ea menajeră, dar lumea ar trebui să știe că puține alte meserii sunt atât de importante! Nu-i ușor să freci lună o casă, încât jupânului să-i piară orice acreală și să-l vezi cum se aşază în fotoliu torcând ca un motan când nu găsește, chițibușar, fir de praf pe mobile, pe rafturi, printre cărți, în jur miroase a proaspăt, iar el începe să-și mângâie mustățile reflectate în cristalurile și oglinzelor strălucinide. Nu-i ușor să te trezești înainte să se crape de ziua, să străbați orașul când de-abia încep să circule tramvaiele în care urcă o mână de bezmetici cu ochii cărpiți de somn și să ajungi la lucru când stăpânul nici n-a apucat să-și bea cafeaua. Iar ea face asta de douăzeci și cinci de ani! Nici nu mai știe câte case a ținut curate ca-n palmă.

La ora șase fix, de trei ori pe săptămână, marți, joi și sâmbătă, descurie casa lui Emil Sorescu. Vecinii dorm, chiar și el sfărăie, îl aude din hol, uneori se întâmplă să lucreze până târziu, îl apucă zorii scriind. Nicole are grija să nu facă zgromot să-l trezească, deși

e convinsă că doarme buștean, s-a întâmplat o dată să dărâme oalele și zăngănițul lor pe gresie o speriere ca la cutremur, dar pe el nu-l trezire. E mai bine oricum să nu facă zgromot. Aspiratorul e silentios, toate ușile sunt bine unse, niciuna nu scârțăie, dacă ar vrea ar putea să asculte și muzică în timp ce-și face treaba. Nu ascultă, preferă să-și urmărească fuga bezmetică a gândurilor, în timp ce deretică, șterge, mătură, aşază lucruri, spală, fără pauză. N-are mare lucru de făcut, dacă vine tot la două zile. Doar o dată pe lună petrece o zi întreagă în bibliotecă, ștergând de praf rafturile cu cărți.

La ora opt punct, când Emil Sorescu intră în baie, cafeaua aburește pe masa din bucătărie și micul de-jun e pregătit. Pe vremuri îi lăsa o listă cu ce anume să-i pregătească. De câțiva ani probabil că îi e indiferent sau o lasă pe ea să decidă. Nu s-a plâns niciodată de ce găsește în farfurie. Mai ales că mânâncă puțin, sucuri, pâine prăjită, uneori un ou. Nicole Vrăbieșu se asigură că Emil Sorescu are tot ce-și dorește și e mulțumit, își ia fulgarinul din cuier și pleacă. De la un timp, nici nu-l vede.

Doar în diminetile când se trezea să intre în baie și ea încă trebăluia prin casă, Nicole îl vedea într-o pijama gălbuiu de molton, ani la rând în aceeași pijama, dar ea știa cum de nu se făcuse ferfeniță, avea mai multe la fel. Dacă era aşa, sigur era cam maniac. Îl privea cu coada ochiului, cu ușoare tresări. Spre deosebire de mai toți bărbații de vîrstă lui, era înalt și atletic și fără pic de burtă. Până de curând, cât ea facea curătenie, obișnuia să alerge diminetile devreme, pe străzile din jur. Părul grizonat era pieptănat pe spate și obrazul îi era întotdeauna proaspăt ras. Un bărbat care ținea la înfățișarea sa. Lui Nicole îi

tresărea inima și scuipa de câteva ori în sân să alunge ispită.

Nu se mira că-l plăcea femeile. Auzise zvonuri că era un crai dat naibii, nu mai ținea minte cine o întrebăse demult dacă nu se dăduse și la ea. Nicole strâmbase din nas în loc de răspuns, vezi, Doamne, nu se cobora ea la asemenea vorbe, și indiscreta n-a insistat. Ea una nu văzuse nicio femeie în casa bătrâ-nului, dar băga mâna-n foc că-l vizitau multe. Simțea diminetile o boare de parfum femeiesc. Și nu același. Mai știa că unele erau fumăcioase, găsea cu duiumul în coșul de gunoi mucuri de țigări cu urme de ruj, țigări scumpe și subțiri, din care fumează damele cu ifose. Se și mira că domnul Sorescu, care nu fuma și zicea că nu suportă fumul de țigară, le lăsa să-i împuță casa, dar se vede că erau ființe prea de soi să le strunească el. Ori ținea la ele și le accepta hachitele. Nicole se scutura de asemenea gânduri, nu era treaba ei, o biată menajeră.

Pentru 6 decembrie stabiliseră din vreme să vină mai spre prânz. Scriitorul îi propusese cu generozitate să sară peste curătenia din ziua asta, doar era onomastica ei, însă Nicole insistase să vină, trebuia să-și facă treaba, ceruse doar o pașuire de câteva ore. N-avea rost să-i spună că petrece în noaptea dinainte, niciodată nu ajunseseră la asemenea intimități, deși în zece ani de când venea săptămână de săptămână se socotea aproape de-a casei. A fost suficient să spună că are o treabă.

În ziua aceea se trezise în zori, pupezele venite s-o sărbătorescă sforțău cu nesimțire în patul ei lat, cu pletele încâlcite și machiajul întins pe pomeți. Nu se mai vedea nici urmă de aroganță pe fețele lor. Îi era milă să le trezească. Le-a trezit însă miroslul atâtător

al cafelei, într-o clipă apăruseră la masa din bucătărie cu ţigările în colțul buzelor și cafelele aburinde sub nas. Trăncăneau, luându-și vorbele din gură, au golit cestile, au mai vrut, li se făcuse brusc foame și Nicole a pus masa. Parcă veneau de la munca câmpului, atât erau de înfometate.

S-au despărțit în colțul străzii, Nicole a rămas în stația de tramvai. N-a mers multe stații, și-a zis că e ziua ei și nu se face să ajungă la scriitor cu mâna goa-la. A coborât, a intrat într-o cofetărie să cumpere un tort, a ales unul potrivit ca mărime, numai ciocolată. Se gândeau că bătrânul nu mai mâncase de multă vreme un tort și acum o să facă cu gândul la ea.

Când a intrat în curtea casei lui Emil Sorescu, din cartierul străzilor cu nume de capitale de pe întreg mapamondul, a fost surprinsă că jaluzele erau coborate, domnului Sorescu îi plăcea să fie casa inundată de lumină. A descuiat parcă presimțind ceva, asta le-a spus din prima clipă polițiștilor: parcă presimțea ceva. Dar nici prin gând nu-i trecea ce avea să vadă!

Bucătăria n-are ușă, continuă din holul de la intrare. Cum a ajuns în prag, l-a văzut cu capul pe masă.

– Vă e rău? a întrebat.

Dar îi era limpede că ceva nu era în regulă, de ce să-i fie rău în bucătărie? De ce nu s-a dus în dormitor să se trântească pe pat? L-a mai întrebat o dată. Si când l-a atins, a simțit cât e de țeapăn, a tras un șipăt și a scăpat tortul pe gresie.

Tremura din toate încheieturile. A întins mâna spre sticla desfăcută, să-și umple paharul gol, și a sunat telefonul, exact în urechea ei, îngrozitor de tare, n-a mai apucat paharul de spaimă. Nu știe cum a ajuns în sufragerie. Telefonul era ascuns, ca întotdeauna, pe o măsuță sub scară, îl auzise atât de rar

sunând, încât uitase că vechitura aia neagră, ca un gândac mare, putea face atâtă zgromot. N-apucase nici să-și dea jos paltonul, a făcut-o abia când a sosit poliția.

3.

N-avusesese niciodată de-a face cu polițiștii, iar tot ce auzise despre cum se comportă ei o înspăimânta. Mai ales că destul de repede casa se umpluse de bărbați, unii în uniformă, alții în civil. La început i se părea că se învârtesc fără rost, prea mulți, dar apoi a văzut că fiecare avea treaba lui, după ce medicul spusese e-n regulă, dați-i drumul. De câteva ori a sclipit un blitz, unii măsurau, alții priveau cu atenție toate lucrurile din casă, parter și etaj, o clipă s-a gândit să nu bage vreunul ceva în buzunar, dar nu putea sta cu ochii pe toți.

Și pe urmă a venit unul cu păr puțin și cenușiu, nu s-a uitat decât în fugă la cadavru, înainte să le spună să-l vârbe într-un sac, să tragă fermoarul și să-l ducă afară, de parcă nu-l mai interesa. I-a spus însă tinerelului cu aparatul de fotografiat să-i facă mai înainte multe poze de detaliu.

S-a așezat într-un fotoliu alături de ea și i-a cerut să-i povestească, o mai făcuse, i-a zis Nicole, nu-i nimic, spuneți-mi și mie. Cum l-ați găsit?

– V-am spus, cu capul pe masă.

– Ce oră era?

– Probabil unspe, nu sunt sigură. Pe stradă am auzit dintr-o casă știrile la radio, din câte știu sunt la oră fixă.